

Šest darů

...nikdy předtím jsem neměl představu o tom, jak by měl vypadat můj život.

Chce se mi napsat, že moje dětství bylo jako každé jiné, které prožívala i ostatní Husáková dívka.

Ale některé události a zážitky byly přeci jenom trochu víc specifické a odstartovali pak o mnoho let později něco, co někdo může nazvat jako události života, které se stávají. Já v nich dnes ale vidím zásadní momenty, které formovaly můj život a díky kterým jsem měl a neustále mám možnost na sobě pracovat a činit svůj život mnohem vědomější a kvalitnější.

Pamatuji si, jak mě během letního pobytu na chalupě prarodičů můj mladší bratr z legrace zavřel dole ve sklepě, kam nás babička vysílala pro jablka, nebo pro zavařeniny. Čtyř, nebo pětileté dítě samo ve vlhkém sklepě pod domem... Docela to šlo, dokud bratr nezhasl. Tady jsem si poprvé vědomě vyzkoušel, jaký je náš věrný životní průvodce Strach. A jaká je jeho větší sestra Panika. V ten okamžik jsem měl obou vrchovatě.

...tma a ticho je nesmírně inspirativní. Pomáhá mi být co nejbližší sám sobě, sám se sebou. V přirozené tmě a tichu, jež nabízí zejména noc, jsem nejvíce kreativní. I tenhle text vzniká v noci, když je všechno kolem ztichlé...

Jak už jsem napsal v úvodu, nikdy předtím jsem neměl představu o tom, jak by měl vypadat můj život a jak s ním naložit. A už vůbec ne v okamžiku, kdy ve svých čtyřiceti osmi letech předčasně zemřel můj otec. Mě bylo necelých dvacet čtyři let a fakt jsem nevěděl, co si s takovou nečekanou událostí počít. To horší ale mělo teprve přijít. O rok a půl později od této události se mě a mé tehdejší partnerce narodil syn. Krásný. Ale s nedovyvinutou břišní stěnou. Nikdy nevyšel z porodnice a přesně po jedenácti měsících zemřel i on.

Nedá se přesně popsat, co jsem tehdy prožíval a ani si to už přesně nepamatuju. Víím jen, že jsem tomu všemu nerozuměl, nakonec nevydržel i vztah s někdejší přítelkyní a já začal nový život, který jsem vyplňoval pouze a jen prací. Jednou v noci, kdy jsem se vracel ze služební cesty, jsem najednou měl pocit, že je konec. Že dnes v noci určitě umřu. Když může umřít z ničeho nic chlap ve čtyřiceti osmi letech, nebo jedenáctiměsíční mimino, tak mě to může potkat úplně v pohodě taky. A určitě dneska. To přece člověk pozná, že se to blíží. Od toho okamžiku byly strach a panika mými věrnými společníky. Rozjelo se peklo, nastřádané události posledních let se právě začali dostávat na Boží světlo. Lépe řečeno jejich následky. Na začátku pomáhala lahev červeného před spaním, to se člověku ulevilo a po chvílce usnul. Jen dočasně. Neschopnost usnout a když, tak po dvou hodinách spánku být opět vzhůru a už nezabrat, tu byla velmi brzy. Začala série návštěv u lékařů, od praktického lékaře a internisty, kteří řešili můj vysoký tlak, přes

psychologa a psychiatra, kteří zkoumali mé myšlenkové pochody, utkvělé představy a nespavost a předepisovali ta nejvítečnější psychofarmaka. Sice jsem se konečně vyspal, potíže ale byla v tom, že Lexaurin, nebo jiná „dobrota“, vaše potíže a traumata nevyřeší. Pouze vás řádně a dokonale otupí...

Až jednoho dne se mě ujala dobrá duše, která mě nejen vyslechla, ale i nabídla možná vysvětlení, proč se mi takové věci v životě udály. A začala se mnou na těchto traumatech pracovat, odkrývat různé bloky a příčiny a čistit je. Úleva byla okamžitá a obrovská, přesně taková, jako když opravdu najdete ten správný lék na svou nemoc. Pomocí obrazů a příběhů, které zdánlivě vůbec nesouviseli s mým problémem, jsme postupně odstraňovali veškerou bolest událostí posledních let. A nejen těch, dostali jsme se i do toho vlhkého sklepa, o kterém jsem psal na začátku. Aniž bych si tu událost v ten den našeho sezení vědomě pamatoval, nebo o ní dokonce mluvil, najednou tam byla a naskočila do mého příběhu. A vzpomněl jsem si. Součástí práce na těchto sezeních byly i domácí úkoly, které podporovali a dočišťovali naši práci z posledních setkání a přinášeli ještě více úlevy a posunů k lepšímu v daném trápení. Tato práce, nebo směr pochopení a řešení životních problémů, ale nejen jich, se jmenuje Klíč k životu a někteří jste o něm už možná slyšely. Dovolím si tvrdit, že mi Klíč k životu zachránil život. A jestli mi nezachránil život, tak určitě alespoň pomohl. Rozhodně víc, než psychofarmaka.

O pár let později přišla možnost naučit se něco víc z Klíče k životu, porozumět tomu, jak věci v životě a v Univerzu fungují, jaké jsou zákonitosti událostí, proč se nám něco děje a jak to správně uchopit. A děli se další změny a posuny, i díky tomu, že jsem svůj trénink v práci s Klíčem k životu opakoval další a další sezonu, kdy probíhala jeho výuka. Ale pořád to nebylo ono. Sice se mi narodil další syn, zdravý, krásný, výtečně prospívající, ale pocit neustálé nespokojenosti s něčím a v něčem tu přetrvával. Přišly, tak jako v každém životě, i další zkoušky a těžkosti, přišlo i materiální dno, které koneckonců bylo mým produktem věčné nespokojenosti a toho, že chce člověk v životě víc a víc. Přišla i ztráta lukrativního zaměstnání, ztráta bydlení, moře pochybností o tom, co má a nemá cenu, jestli se vyplatí na sobě pracovat, nebo se nechat unášet jen tak událostmi. Z dobře situovaného manažera se najednou stal nejprve skladník, poté řidič autobusu, jakákoliv jiná práce mě zkrátka mýjela.

Po více jak deseti letech od prvního setkání s Klíčem k životu a po zhruba šesti letech prohlubování učení se v Klíči k životu se najednou stalo něco, nad čím pokaždé, když na to pomyslím, jen v úžasu a s otevřenou pusou zírám. Najednou se něco zlomilo a věci se dali z ničeho nic neočekávaně do pohybu. Strašně rychle, úplně kosmickou rychlostí, přišlo do mého života během deseti měsíců postupně *šest darů*. Nejprve jsem znovu získal práci v mém oboru. O dva měsíce později i ženu, na kterou jsem si dlouho myslel. O další měsíc později se z mého života vytratil cigarety a já začal znovu volně dýchat. S tou ženou, na kterou jsem si dlouho myslel a se kterou mohu žít, čekáme dítě – další dar. Zakládáme rodinu a budeme svoji – kývla

na mé požádání o ruku. Před několika dny jsem přijal nabídku vrátit se zpět do firmy, ze které jsem před třemi lety odešel. Měl jsem se tam skvěle jak po lidské, tak pracovní i finanční stránce, ale tehdy mi to nebylo dost. Vrátil jsem se přesně na den po třech letech – dar šestý. A i za něj jsem moc šťastný, protože kruh se uzavřel. A můj druhý syn je toho všeho účasten a užívá si tohle štěstí se mnou.

Dnes teprve dokážu řádně ocenit dary, které jsem získal za poslední měsíce a dokážu si jich opravdu vážit. Dnes teprve žiju vědomě, vím, jaký chci skutečně žít svůj život a co má v mém životě skutečnou hodnotu. Hodně často, když jsem sám někde v ústraní, děkuju Bohu, Univerzu a mému andělu strážnému, že na mě dali pozor a že mě vždy nakonec nasměřovali správně. A že mi umožnili pracovat v Klíči k životu a s dalšími technikami. Trvalo to sice několik let, byla to dřina, ale to pravé ovoce skutečně přišlo. A vím, že nesmím přestat...

Chtěl jsem tohle všechno napsat, protože, byť se to někdy nezdá, jde všechno opravit, napravit, vyřešit, zlepšit. Nebo i vyléčit. Jak je libo. Nechtěl jsem ale, aby tenhle text zněl jako úryvek z nějakého amerického best-selleru, který popisuje zázračné proměny v životě ztraceného člověka. Jsem z masa a kostí, úplně normální, obyčejný člověk. Můžete mě potkat na ulici. Nebo na některém z workshopů Klíče k životu.

A třeba si to přečte někdo, kdo zrovna neví, jak dál...

S velkou vděčností Jakub Plzák.